

UN FI DE SETMANA A ANDORRA.

Aquesta es una sortida efectuada a la zona d'Andorra un dissabte i diumenge qualsevol del passat mes de setembre, per dos membres del citat grup. La intenció de la sortida era pujar a un dels pics més coneguts de Les Valls, aprofitant l'estada per comprar-hi aparells electrònics, material alpinístic i queviures per a la sortida. El pic escollit era el Tristaina, 2.879 m., situat a la coma (capçalera d'un riu) del mateix nom.

Arribem a Andorra i efectuem les compres ràpidament, ja que hi ha un follon impressionant entre cotxes, peatons i pitades dels urbanos. A mitja tarda sortim per la carretera de la Maçana; passem de llarg vers Ordino, La Cortinada, Llores i El Serrat entre altres bellíssims pobles de la vall del riu Valira d'Ordino, del qual es afluent el Tristaina, riu que neix a la com del mateix nom. El Serrat es l'últim poble, però la carretera, que per cert està molt ben asfaltada, continua fins el Port del Rat a la frontera.

La vall de Valira d'Ordino està situada al centre, geogràficament parlant d'Andorra. Té un sentit N-S, començant a Andorra la Vella; es una típica vall alpina, amb la forma característica de U. A la part superior es divideix, a la dreta queda el riu Rialp i a l'esquerra el Tristaina.

La carretera segueix vers al circ del Tristaina i quan entra a la zona dels llacs es decanta més a l'esquerra. Aquí es on parem i on acampem. També s'acaba l'asfalt. El lloc s'anomena Pla de Rat. Durant la nit el fred apareix i es per això que ens llevem molt aviat, estavem farts de tremolar!!! Albirem el primer dels tres llacs que hi ha al circ al cap de deu minuts de sortir. Es sencillament preciós. El nou dia surt per l'horitzó i la forta llum contrasta amb les aigües dònics i transparents del gran llac. Els primers raigs de sol abraçen unes tendres taques de neu que caigudes en dies anteriors, resten majestuoses, solemnes, sobre dels pics més alts i inextingibles. El canvi de tonalitat en el color, que per moments s'aprecia, és realment al·lucinant i més en la soletat en que estem immersos.

Bé, tant el primer com els altres llacs semblen poc profunds; els tres formen la part alcustre del circ i són la base de la coma. La nostra marxa es ràpida i en poca estona els vorajem per la seva dreta. La mola de la part superior del cim s'albira ja desde aquí, es veu clarament la seva aparença poc agreste, com pacífica, és, per dir-ho d'alguna manera un pic tranquil, almenys en la cara sud que és la que estem ara.

Arribem ràpidament, després d'una pujada bastant dreta entre herba i rocs, al Port d'Auzat, a la carena de separació amb França. El Tristaina el tenim a l'esquerra, ha canviat totalment el seu aspecte, ara veiem la cara nord, plena de neu d'aparença fràgil i poc estable. Aquesta cara té un caire molt més alpinístic degut a l'esmentada neu i un pendent més pronunciat, pràcticament d'escalada. El dia es molt clar, solejat i lluminós i ja es comencen a albirar els cims llunyans.

Som a l'esmentat Port al cap de dues hores de sortir del campament, tardem mitja hora més vers al cim, per un fort pendent, amb grimpada incluída. Arribem al cim, la panoràmica es única, el dia no pot ser més clar i el pic està situat en un lloc molt estratègic. Es veu el Carlit a l'est, el Puig-pedros al sud, la Pica d'Estats a l'oest, majestuosa i soberbia; al fons, pel mateix indret s'albiran els Bessiberris, l'Aneto, i les Maladetes.

Una hora ens passa ràpidament al cim. Es tant el que es pot fer en un espai tant petit de terreny!!! Tirem les últimes diapositives i davallam ràpidament. Cal dir que, inèditament, no em trovat a ningú en tota l'ascensió, exceptuat un abigarrat pastor.

(continua) -7-